

Fa molt i molt de temps, el poble de Montblanc era devastat per un monstre ferotge i terrible, que podia caminar, volar i nedar, i tenia un alè tant pudent, que des de molt lluny amb les seves alenades enverinava l'aire i produïa la mort a tots els qui el respiraven.

El monstre era l'estrall dels ramats i les persones, i per tota aquella contrada regnava el terror més profund. Preocupats per la situació, els habitants de Montblanc van pensar en donar al drac, cada dia de menjar a una persona, per intentar calmar-lo.

El problema, era trobar la persona que vulgues sacrificar-se cada dia per ser devorada pel drac.

I així fou com després d'una llarga discussió, els vilatans van decidir sortejar cada dia qui seria la persona que aniria a para a l'estomac del drac. I així ho feren, i sembla ser que la jugada els va sortir bé, l'abominable bèstia se'n devia sentir satisfeta, perquè deixà de fer estralls i malifetes per aquelles terres.

Però heus aquí que un dia, la sort feu que li toqués ser devorada a la filla del rei. La jove princesa era molt simpàtica, amable, bonica i elegant. Tenia el cor de tots els ciutadans robats, i per aquest motiu centenars s'oferiren per substituir-la. Però el rei, afligit i adolorit, fou just i sever, la seva filla era com qualsevol altre. Si li havia tocat hi havia d'anar.

I així fou com la jove donzella sortí del castell per trobar-se amb la bèstia mentre tot el poble mirava desconsolat i afligit, com la princesa es dirigia cap al sacrifici. Però mentre la noia es dirigia cap al cau del monstre, un jove cavaller, amb una brillant armadura, muntat sobre un cavall blanc, es va presentar. La donzella se'l mirà i l'advertí:

-Fugiu! fugiu ràpidament d'aquí! noble cavaller, si us quedeu per aquí, apareixerà la bèstia i només us vegei us devorará.

El jove cavaller, se la mirà i li contestà

- No patiu jove donzella. Si sóc aquí es perquè hi he vingut expressament. He vingut des de molt lluny per protegir-vos a vós i a alliberar el vostre poble d'aquesta fera.

No va tenir temps ni de dir això, que de cop i volta va sortir la fera, davant l'horror de la princesa i el goig del cavaller. Va començar una intensa però breu lluita, fins que el cavaller li va clavar una bona estocada amb la seva llança, que va deixar malferida a la terrible bèstia i la matar.

De la sang que en brollà, en sorgí ràpidament un roser, amb les roses més vermelles que la princesa hagués vist mai, roser del que el jove cavaller en tallà una rosa i li oferí a la princesa.

